

„»Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.« És miután ezt mondta, rájuk lehelt, és így folytatta: »Vegyétek a Szentlelket!«” (Jn 20,21-22)

A Feltámadott miután húsvét reggelén megjelent Mária Magdolnának, még aznap este megjelent tanítványai körében is. Az első reakciójuk az öröm, melyet az a valódi béke tesz teljessé, amit csak Ő adhat: „Békesség nektek”[1] (21. v.). Az öröm és a béke a Lélek gyümölcsei[2] , Jézus ezért mondja nekik rögtön, hogy „Vegyétek a Szentlelket” (22. v.).

„»Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.« És miután ezt mondta, rájuk lehelt, és így folytatta: »Vegyétek a Szentlelket!«”

A Szentlélek nemcsak alkalmassá teszi a tanítványokat ugyanarra a küldetésre, amelyet Jézus kapott az Atyától, hanem „újjá is teremti” őket. A Feltámadott cselekedete, amellyel rájuk lehel, ugyanaz, mint amellyel a Teremtő lehelte életet a föld porából formált emberbe[3]. Amint a teremtés az Atya szeretetének folyamatos műve, amely fenntartja az egész világmindenséget, úgy a Feltámadott által a Szentlélekben végbevitt új teremtés is szüntelenül élteti az Isten országa felé tartó emberiséget.

Az e havi életige arra emlékeztet, hogy a létünk egy nagyszerű lehetőséget kínál: „másik Jézussá” válhatunk. Ez igaz ránk egyénenként, de közösségileg még inkább. Jézus többes számban beszél a tanítványaihoz, ugyanis csak együtt – minden tag a maga sajátosságával – vagyunk képesek „megismételni” Jézus titokzatos testét.

„»Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.« És miután ezt mondta, rájuk lehelt, és így folytatta: »Vegyétek a Szentlelket!«”

Mint Fiak a Fiúban, nekünk is ugyanaz a hivatásunk, mint Jézusnak. Az Atyától jöttünk, és hozzá kell visszatérnünk, miközben a világban a Szentlélek kegyelméből ugyanazokat a tetteket és szavakat ismételjük, mint Ő. Ha megnyílunk ez előtt az ajándék előtt, mi is Pállal együtt mondhatjuk: „Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.”[4]

Ez az ige tehát arra hív, hogy mélyebb kapcsolatba kerüljünk a Szentlélekkel az imában és a mindennapi életben, „figyeljünk arra a hangra”, mert tudnunk kell, hogy a „Szentlélek nélkül Isten távoli, Krisztus a múlté marad, az evangélium holt betű, az egyház pusztán szervezet, a misszió pedig csak propaganda lenne. De a Szentlélekben a kozmosz felemeltetik és az Ország megszületéséért fohászkodik, a feltámadt Krisztus jelenvaló lesz, az evangélium éltető erőt, az egyház szentháromságos közösséget jelent, a misszió pedig maga a pünkösöd.”[5]

„»Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.« És miután ezt mondta, rájuk lehelt, és így folytatta: »Vegyétek a Szentleket!«»

Andrea serdülőkori válságban lévő kamasz fiú volt. Leküzdhetetlennek tűntek számára az élet értelmével kapcsolatos kétségei, a jövőtől való félelem és saját gyengeségei. Gyakran elcsüggedt, boldogtalan volt. Valaki azt javasolta neki, beszéljen Chiara Lubich-kal. Közvetlenül a találkozás előtt Andrea hallotta, hogy Chiara azt suttogja: „Szentlélek” – és megértette, hogy Chiara imádkozik.

A beszélgetés során úgy érezte, mélyen megérti, meghallgatja és olyannak fogadja el őt, amilyen. Eltöltötte a béke, nem mintha a problémái hirtelen megszűntek volna, hanem azért, mert már volt valaki, akivel megoszthatta azokat.

„Chiarától nemcsak konkrét segítséget kaptam – meséli majd évekkel később –, hanem egy új életstílust tanultam, hogy álljak oda a szenvedők mellé gyengédséggel és megértéssel, ítélkezés nélkül, úgy, ahogy Jézus tenné.”

Ezt csak a Szentlélek tudja megvalósítani, ha befogadjuk és hagyjuk, hogy munkálkodjon bennünk.

Claudio Cianfaglioni és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Jn 14,27

[2] „A Lélek gyümölcsei viszont a szeretet, az öröm, a béke és a türelem...” (Gal 5,22)

[3] vö. Ter 2,7

[4] Gal 2,20

[5] Ignazio, Laodicea metropolitája, 1968. július 5-én, az Egyházak Világtanácsa (WCC) általános közgyűlésén, melyet Ferenc pápa idézett Pünkösöd ünnepének alkalmával, 2020. május 31.

forrás: fokolare.hu